

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 508/21
24.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Дујаковић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-пасаж, против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић, адвокат из Ваљева, Владе Даниловића 1/1/1, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П 14/20 од 01.12.2020. године, у седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П 14/20 од 01.12.2020. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 14/20 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са затезном каматом по стопи предвиђеној Законом о затезној камати у динарској противвредности по средњем курсу НБС почев од 20.07.2017.године до исплате.

Ставом другим изреке, утврђено је да је раскинут уговор о купопродаји УОП I: 4430-2017 од 09.06.2017. године закључен између туженог као продавца и тужиоца као купца путничког возила марке BMW, ... (...), бр. Шасије ..., бр. Мотора ..., црне боје мет. 9М, снага мотора 130 KW, година производње 2008, рег. бр. ...

Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом плати трошкове судског поступка у износу од 108.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је, како произлази из навода жалбе, у ставу првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у складу са одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом тужиоца посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су закључили уговор о купопродаји возила и своје потписе на уговору оверили код јавног бележника 19.06.2017. године. Овим уговором тужени је, као продавац, тужиоцу, као купцу продао путничко возило марке BMW, ... за цену од 9.000,00 динара, коју је сагласно одредби члана 3 уговора купац дужан да исплати продавцу на дан потписивања уговора о купопродаји. Чланом 5 уговора констатовано је да су уговорне стране сагласне да на дан овере тог уговора купац исплатио купопродајну цену продавцу, те да из тог разлога неће правити посебну признаницу, као и да је продавац предао купцу у власништво и државину предметно возила. Моторно возило које је предмет уговора о купопродаји није предато у државину тужиоцу, нити је дошло до исплате цене, а обавештењем од 08.11.2017. године тужени је обавестио тужиоца да због неиспуњења његове обавезе раскида уговор.

Тужбени захтев о коме је одлучено побијаном пресудом тужилац заснива на чињеници да је туженом дао новац у износу од 8.000 евра са роком враћања од месец дана, наводећи да је уговор о купопродаји моторног возила закључен само у циљу обезбеђења тог потраживања, у случају да тужени не врати позајмљени новац у уговореном року. Оценом изведених доказа, с тим да је суд поклонио веру исказу туженог као истинитом и сагласном осталим изведеним доказима, утврђено је да тужени никада није позајмио наведени износ од тужиоца, који новац није ни имао, нити му је тај новац дао отац ВВ у циљу реализације позајмице, већ да је била у питању купопродаја аутомобила, који тужени никада није предао тужиоцу, нити је тужилац исплатио купопродајну цену.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које другостепени суд прихвата као правилно и потпуно, као и од чињенице да тужилац није имао свој лични новац као и да није доказао да је износ од 8.000 евра добио од оца, првостепени суд је правилном применом правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП одбио тужбени захтев као у ставу првом изреке.

Закључак првостепеног суда да тужени тужиоцу не дугује предметни новчани износ није доведен у сумњу жалбеним наводима тужиоца.

Тужилац у жалби паушално оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, а овакви жалбени наводи не могу водити другачијем одлучивању у овој правној ствари, с обзиром да је првостепени суд на основу предложених и изведених доказа утврдио све чињенице које су од значаја за одлучивање.

Према члану 7 ЗПП странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице (став 1); суд разматра и утврђује само чињенице које су странке изнеле и изводи само оне доказе које су странке предложиле, ако законом није другачије прописано (став 2), а овлашћен је да утврди и чињенице које странке нису изнеле и изведе доказе које странке нису предложиле само ако из резултата расправљања и доказивања произлази да странке располажу захтевима којима не могу да располажу (став 3). Према члану 228 ЗПП странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом, при чему, како је прописано одредбом члана 229 ЗПП, доказивање обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке, с тим да суд одлучује који ће се докази извести ради утврђивања битних чињеница.

Из цитираних законских одредби произлази да је чињенична грађа, условљена процесном активношћу странака, а да је поступање суда и предузимање одређених радњи по службеној дужности ограничено на контролу да ли странке евентуално располажу захтевима којима не могу да располажу. У конкретном случају, не ради се о таквом захтеву, те је првостепени суд правилно поступио када је у оквирима доказних предлога и изнетих чињеница ценио основаност постављеног тужбеног захтева тужиоца.

Тужилац у жалби наводи да се чињенично стање на коме је побијана пресуда заснована не може сматрати потпуно и правилно утврђеним. Међутим, приликом утврђивања чињеничног стања првостепени суд је извео предложене доказе и оценио их појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног поступка (члан 8 ЗПП) дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, па овај суд у поступку жалбене контроле не налази било какву сумњу у правилност чињеничног стања.

Наиме, обавезивању туженог у смислу тражене правне заштите има места, као и у сваком другом случају, само ако постоји одређени материјалноправни однос туженог према предмету спора из кога би за тужиоца настало одређено право, а за туженог обавеза, коју би био дужан испунити. Оценом исказа тужиоца и туженог и саслушаних сведока, суд је утврдио да тужени никада није позајмио наведени износ од тужиоца, који тај новац није ни имао, нити је тужиоцу тај новац дао отац у циљу реализације позајмице. У конкретном случају, радило се о купопродаји аутомобила, до чије реализације, такође, није дошло, с обзиром да тужени никада није предао тужиоцу предметни аутомобил, нити је тужилац исплатио купопродајну цену. Стога, супротно наводима жалбе, правило о терету доказивања првостепени суд је правилно применио у конкретном случају.

Цењени су и други жалбени наводи тужиоца, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису ни посебно образлагани, сагласно овлашћењу из одредбе члана 396 став 1 ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета применом одредби члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП, као и АТ и ТТ важеће у време првостепеног пресуђења, а имајући у виду успех у поступку.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Имајући у виду да тужилац није успео у жалбеном поступку, то му не припадају трошкови другостепеног поступка, па је на основу члана 165 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић